EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | ?Claudia Méndez | Actualitzat el 27/02/2023 a les 10:31

?Claudia Méndez: «El costat dolent de la meva experiència a Catalunya es el tema dels tràmits»

Claudia Méndez. Puebla (Mèxic)

?Claudia Méndez | Foto: Marc Prat

Em dic Claudia Méndez, tinc 35 anys i vaig néixer a Puebla, una ciutat molt bonica al centre de Mèxic, molt a prop la capital. És una ciutat gran, té uns 1,6 milions d'habitants i és molt coneguda per la gastronomia, l'arquitectura colonial i les esglésies barroques. També té un potent sector automotriu, tèxtil i acadèmic, perquè hi ha una àmplia oferta universitària. Al 2017 vaig venir a l'Institut Guttmann per especialitzar-me en la meva branca professional, que és la Fisioteràpia Neurològica, i em vaig enamorar de Barcelona, però tenia molt clar que volia tornar al meu país per aplicar els coneixements a la clínica i seguir ensenyant als meus estudiants universitaris de Puebla. Vaig tornar el 2019 i aquell mateix any, el David, que ara és el meu marit, em va dir que vindria, amb el pretext de conèixer el país i per veure'ns! Ens havíem conegut a Barcelona el 2018 i vam tenir una connexió molt bonica, però vaig pensar que seria impossible que fóssim parella per la distància. Ell ho tenia molt clar i va venir a buscar-me a Mèxic. Vam viure a Puebla un any i quan començava la pandèmia vam aprofitar el temps per demanar a la cigonya el desig de ser pares i ens va ser concedit. Va ser llavors quan ens vam plantejar l'opció de tornar a Manresa, la ciutat del David, per facilitar la dinàmica familiar. Ell té una discapacitat física i com que és usuari de cadira de rodes necessitàvem estar en un lloc més adaptat a nivell de mobilitat, a més de la família i amics, que són el nostre suport.

Així és com l'amor em va portar al cor de Catalunya. Soc més de ciutats grans, però viure a Manresa té els seus avantatges. Pots arribar caminant gairebé a qualsevol part i les caminades són molt agradables, el passeig de Pere III, la zona antiga, el parc de l'Agulla, les vistes del «costat bonic de Montserrat» com diuen per aquí... i els capvespres són espectaculars. Una altra cosa que m'agrada molt de Manresa és que estem molt ben comunicats amb les ciutats veïnes i

poder anar a la platja o la muntanya en una hora és fantàstic! Però el costat dolent de la meva experiència a Catalunya és tot el tema dels tràmits. Es parla d'acollir la gent, que tenim el dret a emigrar, però la realitat és que és molt esgotador trobar-te amb falta d'informació en els procediments i amb temps de resolució absurds als organismes d'Estrangeria, la Policia i el Ministeri d'Educació. Cal fer molta feina perquè l'adaptació sigui més amable i perquè en lloc de ser una càrrega puguem contribuir al país que ens ha rebut. Fa dos anys que hi lluito i encara no puc treballar en la meva feina!

Deixant això de banda, estic contenta de viure aquí i una de les coses que em fa molta il·lusió és aprendre català. És un idioma molt bonic i molt interessant, que et permet expressar-te d'una manera directa però alhora afectuosa i intel·ligent, i això m'agrada molt! La llengua té un valor altíssim perquè defineix cada país i la seva societat, per això s'ha de defensar i preservar. El Centre de Normalització fa una gran feina per impulsar l'aprenentatge, té una excel·lent plataforma educativa i programes molt bonics, com el Voluntariat per la Llengua, on persones catalanes natives coneixen persones que estan aprenent català i ens ajuden a practicar i aprendre.